

Filip Tamás

Akikben csend van

Elvakít egy nagy dühödt igen.
Mintha nem is én mondtam volna ki,
csak úgy, magától született
volna meg, akitől gyorsan
meg kell szabadulni.

Széttépi száradó ingem a szél,
vérezni kezd a szakadás.
A vért nem látom vörösnek,
inkább sötétnek, ilyen a film, ha
fekete-fehér és művész, ha
a hatvanas évekből maradt ránk.

Fogaim kavicsok, szép sorban
visszadobálom őket az
életfolyóba, és ha köhögök,
darázsrajok szabadulnak ki
a számból. Boldogan intek utánuk,
menjenek isten hírével, csak
azt nem értem, a zúgást miért
hagyták itt a fejemben?

Boldogok, akikben csend van,
mert abból bármi megszülethet,
a magamfajta örökké
a zúgással viaskodik.
És mindig igent mond, nagy
dühödt igent, ha megkérdezik,
és akkor is, ha nem. Így hát
sokan az igen emberének hiszik,
pedig csak nem ismerik.

Ön itt áll

Nehéz a kötetnek címet találnod?
Én is mindig így vagyok veled.
Egy a múltkorról megmaradt,
legyen a tied. *Ön itt áll.*

De tudjuk, hogy már nem sokáig,
mert én kimozdítom őt, igen.
Az összefüggő parkokhoz
körkörös nyomok vezetnek.

És ha kódexet akarnál írni, végére
hagyd az iniciálét, addigra már
kezed szinte magától kanyarítja
az első betűt a többi tízezer elé.

A fényes ösvényen vár egy szürke
talizmán, indulj, hajolj le érte,
csókold meg, vigyázni fog rád.
Párbeszédetek néma lesz, de
soha nem szakad meg.

Éjszaka

Föltámad bennem valami
névtelen érzés a neszeztől
zsúfolt éjszakában, derengő
trónusra gondolok, hosszú
lépcső vezet föl hozzá,
még üres, a törvény nem
mondja meg, ki ülhet rá.
De az is lehet, hogy ezen
a trónon állni kell, hogy
a koronás fej, melyről
még nem tudjuk, kié,
az éghez közelebb legyen.

Kimondani

Kövekké válik a zuhanás,
az álom pergő homokká,
de a szolgalmi út hozzám vezet.
És ha a profán körmenet
résztevőit hivatásos
ellentüntetők megdobálják,
gondolatban lesújt rájuk
a kezem. Én a versekből
tanultam élni, otthon vagyok
Atlantiszomban, a teraszon
tartott nagy aszfodélosz csokrot
éjjelre mindig beviszem
a hálószobámba. A versek
megtanítottak, hogy mitől
maradjak távol, és miben
vegyek részt, s ha összekeverem
néha, az nem a versek hibája.
Moziba indulok, és egy
finisszázson találok magam,
ahol a könnyeim kibuggyannak,
mert a képek nemsokára
elhagyják ezt a múzeumot,
s mire újra jönnek, én már nem
leszek, ahogy az üstökös, bár
halványul maga is, mire
visszatér, engem nem talál itt.
Legyőzhetetlen vagyok, és gyáva,
beletörődöm, amiért
harcolhatnék is, de beleállok
a vesztes csatába. Keresni jó,
megszállottan keresni, néha
azt hiszem, én a keresést
adom a világnak, nem kell, hogy
megköszönje, épp elég, ha
beleír abba a könyvbe,
amelynek címét nem merem
kimondani.

Régi szentély

Leülsz a géphez, hogy verset írsz,
és látod, a billentyűzeten
hieroglifák. Miféle verset
lehet ezekkel írni? Felirat
legyen egy elsüllyedt szentély falán,
mit a régészek se értenek meg?
Hol vannak már, kik ott imádták
vérző istenük? Utódaik
utódai is nyom nélkül
szívódtak fel híg vérében
a nyúlós sokaságnak:
ma szektában él minden ember,
gyűlöl és imád, híveket gyűjt,
és begyűjtik őt is, csak a miért
marad titok. A titokhoz új nyelv,
új beszélők kellenének, de ne
nekem jusson a feladat,
istenem vedd el a gépemről
az érthetetlen jeleket, hadd
maradjak, ki eddig voltam, az.
A billentyűkre tégy betűket
újra, s ha lenyomom őket szépen
sorban, versem szólhasson akár
hieroglifákról, csak maradjon
meg a hűvös távlat, a régi
szentélyt majd kiásom, és falára
felszögezem a feliratot.

Egy nap

Mintha össze volna ragasztva
egyetlen hosszú nappá az élet.
Elképzeltem, hogy reggel van még,
és van idő átgondolni, mi legyen
velem, meghaljak-e vagy éljek.

Felöltözöm, és elmegyek hazulról,
mintha lenne dolgom, az utcákat
összesétálják a lábaim, végül
majdnem vonatra szálllok,
s ha jó estéttel köszönnek rám,
elcsodálkozom, és a jó reggelt
szinte magától csúszik ki a számon.

Ide betérek, hátha várnak,
és igen, úgy koccannak össze
itt a poharak, a biliárdasztalon
a golyók, mint szerelmesek
szívében az örökmozgó molekulák,
egymás szavába vágnak a költők,
és mindegyik a maga versét
szavalja az éjszakában.

Úristen, éjszaka? Már az is eljött?
Eljött, persze, de nem úgy, ahogy
elképzelitek. Nem olyan sötét,
de hosszabb, s mire végképp
elunná, levetítik életed
rendezői változatát.